

Arrest

nr. 153 797 van 1 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 april 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 april 2004 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 juli 2008 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het annulatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd verworpen (RvS 25 januari 2007, nr. 167 102).

1.4. Verzoeker diende op 4 augustus 2006 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 10 januari 2008 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het annulatieberoep dat verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen (RvV 24 oktober 2008, nr. 17 709).

1.6. Verzoeker diende op 23 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. De minister van Migratie- en asielbeleid trof op 9 januari 2009 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.8. Verzoeker diende op 20 februari 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Verzoeker diende op 21 februari 2011 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 23 februari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 11 september 2012, nr. 87 384).

1.11. Verzoeker diende op 3 januari 2013 samen met zijn partner een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. Op 14 maart 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 23 oktober 2014 (RvV 23 oktober 2014, nr. 131 920).

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 maart 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 12 mei 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.11 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en waarbij bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.15. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de minister) nam op 18 augustus 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.16. Eveneens op 18 augustus 2014 trof de gemachtigde van de minister een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer(1), die verklaart te heten:

Naam: H.(...)

voornaam: N.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18/08/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 03/04/2014. Deze feit is de reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur *juncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens wordt er in het middel gewag gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Verzoeker voert de schending aan van het aangevoerde middelen om reden dat de bestreden beslissing (inreisverbod) stelt dat de bestreden beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar om reden dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan de welk het rechtstreekse gevolg is van het gegeven dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten dd. 03/04/2014 en derhalve niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Verzoeker vroeg op 13/04/2006 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Er werd dd. 23/09/2008 een *procédure ex art. 9ter Vw. geactiveerd*, dewelke op 09/01/2009 ontvankelijk werd verklaard waardoor verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie model A (legale driemaandelijke verblijfstitel).

Deze procédure ex art. 9ter vrw. werd pas ongegrond verklaard op 23/02/2012 met dien verstande dat verzoeker na zijn asielprocédure vanaf 09/01/2009 legaal in België verbleef t.e.m. 23/02/2012.

Verzoeker had immers op 20/02/2009 immers vanuit zijn legaal verblijf een procédure ex art. 9bis vrw. geactiveerd met het gevolg dat na de intrekking van zijn AI verzoeker door verwerende partij gedoogd werd op het grondgebied in afwachting van zijn procédure ex art. 9bis vrw. de welk pas recent beslecht werd met een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 03/04/2014.

De aanvraag vrw. dd. 20/02/2009 werd pas 14/03/2014 ontvankelijk doch ongegrond verklaard en aan verzoeker ter kennis gebracht op 03/04/2014 om reden dat het bedrijf die de arbeidsovereenkomst aan verzoeker had verleend inmiddels na 5 jaar te hebben gewacht op een beslissing ter zake vanwege verwerende partij in falen was gegaan.

Dat verwerende partij aldus ten onrechte verzoeker zijn aanvraag ingesteld dd. 20/02/2009 ongegrond verklaarde waartegen verzoeker een schorsings- en annulatieberoep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze zaak staat voor behandeling op 28/08/2014 bij de Raad en is gekend onder Rolnummer RvV 152 752.

Verzoeker zijn gezin en twee minderjarige kinderen wonen nog steeds in België en zijn met het voorwerp van een formele gedwongen verwijderingsmaatregel naar Armenië, evenmin werd er opzichtsens hen een inreisverbod uitgevaardigd.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend is door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en zijn administratief dossier.

De beslissing die in casu werd getroffen komt aan die verplichting niet tegemoet en is daarom onregelmatig.

Er bestaat in deze uitzonderlijke omstandigheden inzake het hoger belang van zijn kinderen en het gezins- en familieleven van verzoeker geen redelijke verhouding tussen de opgelegde inreisverbod van 2 jaar.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VANGERVEN, Beginselen van behoorlijkhandelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Niettegenstaande voormelde elementen wordt er een inreisverbod met de duur van 2 jaar opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor een zeer ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoeker al reeds op 03/04/2014 een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat hij echter geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied verblijft.

De bestreden beslissing verwijdt naar artikel 74/11, § 1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om – rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van 2 jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoeker, wijl verzoeker jarenlang zelf het nalatig handelen van verwerende partij heeft moeten dulden.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 2 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.

Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd: "In uitvoering van artikel 74/11 § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar".

Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissing het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat in een termijn van 3 jaar.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wel minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvVnr. 91251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar), Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Yreemd. 2013,246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur met. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn

aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, eerste lid Vw. De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt niet het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

Verzoeker betoogt m.a.w. dat de materiële motiveringsplicht is geschonden en dat de beslissing onzorgvuldig en onredelijk tot stand is gekomen omdat het inreisverbod gepaard gaat met een termijn van 2 jaar zonder dat dit specifiek verduidelijkt wordt.

Er wordt een termijn van 2 jaar opgelegd zonder onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker zijn gezinsleven. Verzoekers verwijzen naar het Arrest nr. 119 120 van 19 februari 2014.1

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn g77insp.e1 en 7.a1 onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de—bestreden beslissing die welk een nefaste invloed zullen sorteren op een gunstige evolutie van zijn gezondheidstoestand van zijn minderjarige kinderen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie toe van de oproeping voor een zitting van de Raad van 28 augustus 2014, een kopie van zijn gezinssamenstelling en erkenningsakten van de kinderen, een kopie van een beslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een kopie van zijn huurovereenkomst en een vernietigingsarrest van de Raad in een andere zaak.

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending van artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 3 van het EVRM aanvoert, aangezien hij niet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing deze internationale bepalingen, al dan niet in samenhang met de motiveringsplicht of het legaliteitsbeginsel, zou schenden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing maakt melding van het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Verder maakt de bestreden beslissing gewag van volgende feiten: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 03/04/2014. Deze feit is de reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar.”*

3.7. In zijn middel betwist verzoeker de feitelijke vaststelling niet dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 3 april 2014 werd betekend. Deze vaststelling volstaat echter om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen. Daarnaast lijkt verzoeker er ten onrechte van uit te gaan dat hem een inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar zou zijn opgelegd, terwijl het *in casu* een inreisverbod voor een duur van 2 jaar betreft. Zijn verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad hieromtrent zijn dan ook niet dienstig.

3.8. Verzoeker voert in zijn middel in wezen aan dat bij de bepaling van de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden, met name zijn aanvragen om machtiging tot verblijf en zijn gezinsleven in België. Verzoeker beweert dat er geen redelijke verhouding bestaat tussen het opgelegde inreisverbod, zijn gezinsleven in België, het hoger belang van de kinderen en hun gezondheidstoestand. De Raad wijst er echter op dat al deze elementen, die verzoeker tracht aan te tonen met de stavingsstukken die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, wel degelijk werden onderzocht in het kader van de respectievelijke aanvragen om machtiging tot verblijf en niet werden weerhouden. Waar verzoeker verwijst naar de procedure bij de Raad die gekend is onder rolnr. 152 752, dient te worden opgemerkt dat deze reeds aanleiding gaf tot een verwerpingsarrest (zie punt 1.12). Uit het geheel blijkt dat met de door verzoeker aangevoerde specifieke omstandigheden wel degelijk rekening gehouden. Verzoekers partner en zijn kinderen werden niet tot een verblijf in België gemachtigd en dienen, zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, het grondgebied te verlaten. Bijgevolg toont verzoeker niet concreet aan dat zijn gezinsleven, het belang van zijn kinderen of de gezondheidstoestand, die blijkbaar niet van aard zijn om een regelmatig verblijf in België te rechtvaardigen, een impact zouden hebben op de duur van het hem opgelegde inreisverbod. Het feit dat de overige gezinsleden niet het voorwerp zijn van een gedwongen verwijderingsmaatregel doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem op grond van de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel een inreisverbod voor de duur van 2 jaar op te leggen. De nadelige consequenties die verzoeker meent te ontwaren, hebben overigens hoofdzakelijk betrekking op de verwijderingsmaatregel die op dezelfde dag jegens hem werd getroffen en niet op het inreisverbod dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep.

3.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Er is geen sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn *juncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG verplicht de staten om bij de uitvoering ervan rekening te houden met o.a. het hoger belang van het kind en/of het gezins- en familieleden van de betrokkene. Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs (sedert 27/02/2012) ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

"Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Artikel 5 van Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG verplicht de staten om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de met het hoger belang van het kind en/of het gezins- en familieleden van de betrokkene. Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgische recht, via artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG verplicht staten om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand en/of het hoger belang van het kind en/of het gezins- en/of familieleden van de betrokkene van de betrokkene. Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs - zoals vermeld - ook omgezet in het Belgische recht, via artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt voorts uitdrukkelijk dat:

"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03/04/2014. Deze feit is de reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar "

Zoals hier voren al reeds gemeld vroeg verzoeker op 13/04/2006 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Er werd dd. 23/09/2008 een procédure ex art. 9ter Vw. geactiveerd, dewelke op 09/01/2009 ontvankelijk werd verklaard waardoor verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie model A (legale driemaandelijke verblijfstitel).

Deze procédure ex art. 9ter vrw. werd pas ongegrond verklaard op 23/02/2012 met dien vprstanHe dat verzoeker na zijn asielprocédure vanaf 09/01/2009 legaal in België verbleef t.e.m. 23/02/2012.

Verzoeker had immers op 20/02/2009 immers vanuit zijn legaal verblijf een procédure ex art. 9bis vrw. geactiveerd met het gevolg dat na de intrekking van zijn AI verzoeker door verwerende partij gedoogd werd op het grondgebied in afwachting van zijn procédure ex art. 9bis vrw. de welk pas recent beslecht werd met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De aanvraag 9bis vrw. dd. 20/02/2009 werd pas 14/03/2014 ontvankelijk doch ongegrond verklaard en aan verzoeker ter kennis gebracht op 03/04/2014, om reden dat het bedrijf die de arbeidsovereenkomst aan verzoeker had verleend inmiddels na 5 jaar te hebben gewacht op een beslissing ter zake vanwege verwerende partij in faling was gegaan.

Dat verwerende partij aldus ten onrechte verzoeker zijn aanvraag ingesteld dd. 20/02/2009 ongegrond verklaarde waartegen verzoeker een schorsings- en annulatieberoep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze zaak staat voor behandeling op 28/08/2014 bij de Raad en is gekend onder Rolnummer RvV 152 752.

Verzoeker zijn gezin en drie minderjarige kinderen wonen nog steeds in België en zijn met het voorwerp van een formele gedwongen verwijderingsmaatregel naar Armenië.

Evenmin werd er opzichts hen al reeds een inreisverbod uitgevaardigd.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend is door de overheid middels m de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en zijn administratief dossier.

De beslissing (Bijlagen 13 Sexies) die in casu werd getroffen komt aan die verplichting niet tegemoet en is daarom onregelmatig.

Er bestaat in deze uitzonderlijke omstandigheden inzake het hoger belang van zijn minderjarige kinderen en het gezins- en familieleden van verzoeker geen redelijke verhouding tussen de opgelegde inreisverbod van 2 jaar en het beoogde doel temeer daar verzoeker langer dan 8 jaar legaal en gedoogd in het Rijk heeft kunnen vertoeven.

Dat verzoeker hieruit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel put met een duidelijke schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet."

3.11. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weliswaar een (gedeeltelijke) omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, maar dat het artikel uit de vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, terwijl, zoals hierboven reeds aangestipt, de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft. In dat opzicht mist het middel bijgevolg juridische grondslag.

3.12. In zoverre verzoeker de schending zou aanvoeren van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn met betrekking tot de inreisverboden, en vermits zijn inhoudelijke kritiek volledig identiek is, kan integraal worden verwezen naar hetgeen hierboven bij de bespreking van het eerste middel werd gesteld.

3.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, in zoverre dit te dezen dienstig werd aangevoerd.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN